

קולנוע

סרטים

נשות העולם

ג'ורג'י (אופיר, תל-אביב; אנגליה) היא בחורה גדולה ומכוערת. יש לה חברה קטנה ויפה, ולחברה יש חבר. שלושת האנשים הללו מנסים להתחמם האחד בשני, ליהנות האחד מהשני ולא מצליחים. ג'ורג'י רוצה משהו להתמסר לו, והיא מוצאת את זה בחינוך הקטן של חברתה. החברה היפה רוצה לבלות, והבחור המקפץ בין שתיהן אינו יודע בעצם מה הוא רוצה. זהו סרט על חוסר אהבה.

מנוחה כללית

הסולמנים (ארמון דוד, תל-אביב; צרפת) צריך לראות את גינה ולולובינידה כשהיא מנסה נואשות לבצע סצנה חצי קומית, עם סל מלא מצרכים ביד אחת, וסל מלא מצרכים ביד שנייה. ככל שהיא יותר משתדלת, ומתאמצת לשחק, כך היא נראית יותר אומ' ללה, וכשרואים את זה יש רצון להוציא לה את הסלים מהידיים, ולשלחה הביתה לנוח.

עלובי החיים

קרן אחת של אושר (מקסיס, תל-אביב; ארצות-הברית) נערה עיוורת, אומללה, החיה בתנאים תת-אנושיים, אצל אמא מפ-

במדינה

(המשך מעמוד 22)

ארו צמודים לעמוד בחצר, התיישב בירון ושכח את הגלגל.

לפני חודש הגיעה במפתיע פקודת מעצר על שם דן בירון, ללא הסבר. שוטרים העירו את אביו של בירון עם שחר, חיפשו את הבן מתחת למיטות. למחרת ארכו לו שוטר רים בחדרו בקול-ישראל. כעבור שבוע הצ' ליחו למצוא אותו, הביאו אותו למטה ה' משטרה בירושלים, הכניסו אותו לחדר והו' שיבו אותו לפני קצין האפסנאות.

כל המיבצע לא נועד אלא כדי להיפטר מן הגלגל המיותר שרכץ שנתיים במטה ה' משטרה, הפריע לשוטרים במילוי תפקידם והגיע לבסוף אל האפסנאי. בירון נידרש לשלם דמי אחסנה ולקחת את הגלגל. תחילה איימו עליו ולבסוף, נוכח סירובו המוחלט, פנו אליו בתחינה: שחרר אותנו מן הגלגל. בירון הודיע כי הוא תורם את הגלגל ל' אחת מקרנות הסעד של המשטרה, אך סרב לחתום על הצהרה מתאימה.

מאז ועד היום ממשיך הגלגל להפריע ל' עבודה הסדירה. אין אפשרות להיפטר ממנו, כי הוא אינו רכוש המשטרה. אי אפשר למכור אותו, אי אפשר לזרוק אותו, אי אפי' שר לחייב את בירון לקחת אותו.

דרכי אדם

אל הספסלים

מי לא מכיר את יוסף פינקלשטיין? האיש שמסתובב כל היום ברחובות במכנסים קרועים ומעיל עליון סמרטוטי, ושכל רכז' שו ואוצרותיו מונחים בתוך גולת תינוקות שבורה, שגלגל אחד חסר לה באופן קבוע? **"גלחמתי בשבילכם!"** יוסף מתגורר על ספסלים בשדרות של תל-אביב, ומתפרנס מקיבוץ נדבות. הוא מתחיל לעבוד בשעות הבוקר המוקדמות, בבתי-הקפה השונים. בצהריים הוא יושב על ספסל בשדרה וסופר את כספו. אחר כך הוא רץ לחנות מכולת לקנות קוניאק, ומשתיכר.

החודש הופיע יוסף פינקלשטיין ליד בית-הקפה פסיפס שברחוב אבן-גבירול, כשהוא שיכור ומתנווד. יוסף נכנס לקפה, ביקש נדבה מבעל-המקום. משנתקל בסירוב, הרים יוסף את קולו וזעק: **"למה אתם לא נותנים לי כסף בשביל לחיות? אני נפצעתי על ידי הגרמנים — כשגלחמתי בשבילכם!"**

ניידת משטרה שעברה במקום עצרה את יוסף, והעבירה אותו אחר כבוד לתא-המעצר שבאברכיביר. יוסף נח לו שם יומיים, עד שהשוטרים החליטו להביאו לפני שופט-שלום.

בתחילה הוא הוכא לפני שופט השלום חיים שטיינברג, שהוטיף לו שלושה ימי-מעצר, ויוסף המשיך לישון בנוחיות על מזרון, ולאכול ארוחות חמות. אז הביאו אותו לפני שופט-השלום יהודה טרייביש, לשחררו בערבות.

יוסף, שכנראה די נהנה בכלא, הודיע לשופט: **"אני אדם בודד ואין לי אף אחד ואפילו אין לי בית. מי יחתום עלי ערבות?"** שופט-השלום אמר לו: **"אני יודע שאין לך בית. אבל הכתובת שלך ידועה לי, למשטרה, ולהרבה אנשים. אני יודע שאתה ישן פעם בשדרות-רוטשילד, ופעם בשדרות-נורדאו. כך שאתה חוכל לחתום על עצמך להשתחרר בערבות."**

יוסף פינקלשטיין לא נראה מאושר ביותר מהשחרור. **"ומה עם המיטה והאוכל באברכיביר שאני מפסיד?"** שאל בצער, כשחתם וחזר לישון על הספסלים.

הווי

טעות לעולם חוזרת. בתל-אביב גילתה הנהלת טול-בוננה כי שילמה בטעות 400 אלף ל"י יותר מדי בהפרשי סיווגים לפקידיה, ביקשה לקבל את הכסף בחזרה, וזררה את תשומת-לב מהנסי החברה, שלא היו מוכנים להיות מקופחים, דרשו וקיבלו גם הם הפרשי סיווגים נוספים — בסך 200 אלף ל"י.

הודעה בכתב. בנתניה החליטו שלושה צעירים לא להקים רעש מעורר תשור' מתילב בעת שהיה בדעתם לשדוד קופת אטליו, ניגשו לקצב עזרא דאקס כשבידם גליון נייר שנשא, באותיות קידוש-לבנה, את התביעה: **"תן את הקופה!"**

סדר זה סדר. בירושלים חזר ר' הודיע שבזנור על הסרטים, זו הפעם השביעי' עית בשבע שנים, כי הוא מתנגד להצגת סרט גרמני מסויים, אפילו שתוכנו אנטי-גרמני קיצוני.

עשה לך דירה עם אוירה

רכוש שטיחי ירושלמי מ-אקרילן

ירושלמי

<p>לעבודה בחוץ-לארץ דרושים בעלי מקצוע טובים בכל המקצועות</p> <p>התקשר עם טיולי הגליל, טבריה רח' הירדן 10, טל. 20550 (067)</p>	 <p>רצונך בגוף חסון ושרירי</p> <p>לקבלת חוברת הסברה חייגם סנה אל מכשירים לפיתוח הגוף ת.ד. 4915 תל-אביב</p>
--	--

הליגה למניעת כפיה דתית

מ ח פ ש ת

משרד בתל אביב

דרוש חדר מרווח עם טלפון, לשמוש בשעות הערב בלבד, תמורת ש"ד חדשי סביר. ת"ד 21116 ת"א

<p>הנהלת סלון היופי והתסרוקות "שנז-אליזה" גאה להודיע שמעתה יעמוד בראש צוות עובדי הסלון הספר אמנון רח' בן-יהודה 42, תל-אביב טל. 220968</p>	<p>סרטים חדשים 8 מ"מ בהשאלה רק-1 לירה "קולורית" אבן גבירול 66, טל. 231666</p>
---	--

הפנוי

קיבלת חשבונך לחידוש המינוי, טו פרע אותו בחקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום.

ישעיהו קולר

ר ישראל עוד לא שורפים ספרים כמו בסרט פנתהיט 451. בארץ הגיעו לדר' גת חום קצת יותר נמוכה. הדרגה בה שורפים יצירות קולנועיות.

המפיצים הישראליים קונים סרטים בחוץ-לארץ, מתחייבים להשתמש בהם תוך זמן מסויים, ואחר-כך להשמיד אותם.

כשהסרט סיים את תפקידו (וכמה שהסרט יותר טוב, כך תפקידו מסתיים יותר מהר), לוקח המפיץ שלו עורך-דין וגרזן. בנוכחות עורך-הדין הוא מרטש את הסרט בגרזן, חותך אותו לחתיכות קטנטנות, ומוציא אותו מכלל שימוש.

את הקרעים הללו מיכרים אחר כך לתע' שיות שונות, וכך, למשל, מסתרקים כל בעלי השערות בישראל באורח קיין, סרטו הקלאסי של אורסון וולס, שנמכר לבית-חרושת ל' מסרקי צלולויד. אנשים אחרים יכולים, ל' משל, לאכול מתוך צלחת שהיתה פעם אוניית הקרב פוסימוקין של איינושטיין — שנחשב לסרט הטוב ביותר שהוסרט אי פעם. אבל זה עניין של סיגנון. יש אנשים אחרים שמסתרקים בסרטי צ'ארלי צ'אפלין או ארכלים מתוך חלום ליל קיץ.

יש אדם אחד בארץ, המקדיש את חייו למלחמה ברצח הברברי הזה של הקולנוע. הוא מחזיק בביתו כבר חמש מאות סרטים מעולים, בנייהן מספר רב של יצירות מופת, שניצלו בנס מהגרזן, ובימים אלה הוא מת' כונן לפתוח, בפעם הראשונה בישראל, סינמ' טק, שהוא בית-קולנוע המיועד אך ורק ל' הקרנת סרטי-מופת קלאסיים.

חמישים שעות רצופות

ישעיהו קולר גדל בקולנוע בית-העם. היה לו שם דוד-סדרן, הוא היה שרוץ ב' קולנוע המבוקר עד הערב, והיה עוזב את הקולנוע רק כדי ללכת לבתי קולנוע אחרים, לראות סרטים אחרים. הקולנוע הפך אופיום בשבילו. הוא קרא על קולנוע, כתב על קולנוע, ראה קולנוע, והיה אוסף בפחי זבל פילמים ישנים, מח-